

DIUMENGE XXXIII DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Carles-Xavier Noriega, monjo de Montserrat
19 de novembre de 2017
Pr 31,10-13. 19-20.30-31 / 1 Te 5,1-6 / Mt 25,14-30

Benvolguts germans i germanes,

Ens trobem a les darreries de l'any litúrgic i les lectures ens conviden a fer balanç. En els evangelis d'aquests dies hi trobem les paràboles anomenades del judici, totes elles tretes del capítol XXV de Mateu: la paràbola de les deu verges que vam sentir la setmana passada, la paràbola dels talents que ens ha estat proclamat avui i el gran retaule del judici final que sentirem la setmana vinent.

Aquests són tres textos on Jesús ens vol transmetre la seriositat d'aquesta vida: les nostres eleccions d'avui comprometen la nostra eternitat. La paràbola de les deu verges ens diu que ens cal una actitud de vetlla, d'espera vigilant, com a única manera sàvia de viure la fe. El gran retaule del judici final ens mostra que el que compromet la nostra eternitat és l'atenció que donem als més petits, als més pobres, als més ferits. Entre aquests dos textos hi ha la paràbola de talents que ens suggereix quines actituds han de guiar el nostre cor per prendre decisions.

La paràbola és ben coneguda. És d'aquelles que els qui vam anar de petits a catequesi no hem oblidat mai. Un amo surt de viatge i deixa als seus servents diversos talents perquè els administrin. A la tornada els demana comptes, però no tots han actuat amb la mateixa diligència. Els dos primers els han invertit i han tret beneficis. El tercer, poruc, ha enterrat el seu talent i ara s'enfronta als retrets de l'amo.

La diferència entre els dos tipus d'administradors no es mesura tant en si han obtingut beneficis o no, l'important no és la quantitat dels dons o els guanys, sinó l'actitud de confiança o de por davant la responsabilitat que els ha estat donada. El bon administrador s'arrisca a fer un mal negoci o no tenir el benefici previst, però treballa amb la confiança que el seu amo té en ell. El qui amaga el talent retrata la persona presonera d'una falsa imatge de Déu com a jutge rigorós que fa por i no inspira confiança. Per això es queda paralitzat sense fer res de positiu i perdent l'oportunitat d'usar en bé dels altres els talents rebuts. Però el més greu no és que no hagi sabut treure fruit del talent confiat, sinó que es pensa que ha actuar correctament. Aquest servent no només ha fracassat en la seva missió, sinó en tota la seva vida.

Acaba la paràbola amb el càstig al mal administrador. Aquest és condemnat sense haver fet res de dolent; simplement per no haver fet res, per limitar-se a conservar allò que li ha estat confiat. Jesús dedica unes paraules ben fortes i tallants a aquest administrador que només sap conservar. Són unes paraules difícils d'acceptar: "a tot aquell qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar; però al qui no en té, li prendran fins allò que li queda". Sembla exagerat, fins i tot injust, però atenció, ens trobem en una paràbola; aquí no es tracta de diners ni de béns materials. Es tracta d'amor. No és cert que sovint, quan ajudem algú, quan fem un regal, som més feliços, estem més satisfets, que quan el rebem? L'amor té aquesta paradoxa, quan més donem, més tenim. D'això tracta l'evangeli d'avui.

Jesús ens parla de rics i de pobres en amor, i no pas de diners. Ens parla d'estimar Déu amb obres i de veritat i no només de paraula. Ens parla del seguiment de Jesús i de prendre cada dia la seva creu i no només de saber teologia. És a dir, no ens

servirà de res conèixer bé l'evangeli si aquest no ens transforma i el sabem fer vida en el nostre quefer quotidià.

Fer que els nostres talents donin fruit és prendre el risc de l'amor, és estimar els nostres enemics, és perdonar aquells que ens ofenen constantment, és invitar a taula aquells que mai ens ho podran tornar.

Obrir les mans als pobres, allargar-la als necessitats, tal com diu al llibre dels Proverbis, és invertir en eternitat o, tal com deia Santa Teresa de Lisieux, és "tocar el banc de l'Amor". Perquè arribarà un dia, i tots ho sabem, que serem jutjats, sí, però serem jutjats en l'amor; de tot allò que hem fet, i també d'allò que hem deixat de fer.

Germans i germanes, Jesús ens convida a canviar de mentalitat: del temor paralitzant i l'obediència mesquina, a la perspectiva de l'amor alliberador i la confiança creativa. La veritable natura de la relació entre Déu i la persona és l'amor. El deixeble de Jesús, els cristians, hem d'actuar sempre en la lògica de l'amor i traduir el missatge evangèlic en actes concrets, generosos i atrevits.

La paràbola d'avui és una crida d'atenció a no tancar-se en un mateix, sinó a anar cap a l'altre; a no refugiar-se en una fe estàtica, sinó a treballar-la i a fer-la créixer. Cadascú rep els dons que rep. Déu és lliure i sorprenent en les seves decisions. Però el que conta és l'actitud de la nostra resposta. El Regne de Déu és iniciativa de Déu, sí, però també és fruit de la nostra col·laboració.